

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν μου

Ο ἄμαξι φέρον τοὺς ἐπιστρέφοντας νεονύμφους ἐσταμάτησεν εἰς τὴν καινουργῆ θύραν. Καὶ ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὡς νὰ περιεμένοντο μὲ τῆς στοργῆς τὴν ἀνυπομονησίαν παράθυρα ἠνοίγησαν βιαίως, ἐπρόβαλαν ἀνήσυχοι κεφαλαὶ καὶ εἰς τὴν θέαν τῶν ταξειδιωτῶν ἠκούσθησαν ζωηρᾶς χαρᾶς ἐπιφωνήσεις, καὶ ἀμέσως ἀντήχησαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι κρότοι καὶ τρεξήματα, παρσούρησαν καθίσματα, ἐγένετο φασαρία, κακὸ, καὶ τέλος ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κομψῆς μαρμαρίνης κλίμακος, μὲ τὸ κόκκινο χαλί, ἀντηλλάγησαν πολλαπλᾶ φιλήματα, ζωηροὶ ἐναγκαλισμοί, γέλοια χαρωπά, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Μιμὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ὑπεδέχοντο τὸ ἐπανακάμπτον ἐκ τοῦ διμήνου ταξειδίου τοῦ ζευγος, τὴν νύμφην καὶ τὸν υἱόν.

Τὸ βράδου εἰς τὸ τραπέζι, μέσα εἰς μίαν τραπεζαρίαν κομψὴν καὶ φιλόκαλον, μὲ βαρύτιμα μπουφὲ, μὲ πολύτιμον τραπέζι, μὲ ἀτλάζινες κουρτίνες, μὲ βαρεῖα παραπετάσματα καὶ ὠραῖον πολυέλιον, παρεκάθηντο εἰς αὐτὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἄτομα. Ἐφαίνοντο καθὼς ἦσαν ἐκεῖ, μέσα εἰς ἓνα τόσο πλούσιον περιβάλλον, ἐφαίνοντο ὅτι τοὺς ἦνανε μία καὶ ἡ αὐτὴ στοργή, ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἶχον ἄλλας σκέψεις ἀφ' ὅτι ἔλεγον ἀφελῆς καὶ παιγνιώδεις, ἐφαίνοντο ἀκόμη ὅτι αὐτὸ τὸ χαρωπὸ γέλοιο, αὐτὴ ἡ διαρκὴς εὐθυμία ἡ ἐπικρατοῦσα τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκεῖ, αὐτὴ ἐδέσποζε καὶ εἰς τὸ παρελθόν των, αὐτὴ ἦτο καὶ τοῦ μέλλοντός των τὸ μόνον ἐμβλημα.

Ἡ Τζούλια ἡ χαριτωμένη νεόνυμφος, ἡ κομμάτι νευρική ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀποφασιστική, ἡ κομμάτι καριτιστιόζα ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐφυής, μὲ τὰ πρασινογάλαζα μάτια τῆς, τὰ ὁποῖα ἔκρυπτον εἰς τὸ βάθος ὄλα αὐτὰ καὶ ἄφινον νὰ ἐπιπλήρῃ μόνον τῆς εὐφυίας τῆς ἡ λάμπεις, ἡ Τζούλια εἶχε λάθει τὸν λόγον. Διηγεῖτο λοιπὸν ἐκεῖ μετὰ χάριτος καὶ γρήγορα, γρήγορα, ὅπως ἐσυνήθιζε, νὰ ὀμιλῇ, ὄλα τὰ θαυμάσια ὅσα εἶδε κατὰ τὸ ταξειδίόν τῆς. Ὁ Παῦλος ὁ σύζυγός τῆς νέος καὶ αὐτὸς μὲ μορφὴν καλλιτεχνικῶς ὠραίαν, κάθωθεν τῆς ὁποίας ὁμως δὲν ἐκρύπτετο καὶ τὸ ἀνάλογον περιεχόμενον, τὴν ὥραν ἐκείνην μέσα εἰς τὴν πολυτελεῖ του τραπεζαρίαν, μὲ τοὺς ὑπηρέτας του, καὶ τὸν μαυροενδυμένον *σερβιτόρον*

του, ἐφαινετο ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἀπαξ συνέλαβε τὴν τύχην — ἥτις τοῦ ἐξεπλήρωσεν ὅλους τοὺς πόθους του — οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχε νὰ τὴν ἀφίση πλέον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς βεβαίως διὰ τὸ μέλλον, ἦτον ἀδιάφορος πρὸς ὅλα. Ἡ μήτηρ του μὲ τὴν φαιάν της κόμην, τοὺς νυσταλέους ὀφθαλμούς, καὶ τὰ πικρόχολα χεῖλη, κατώρθωνε νὰ πλανᾷ ἐπ' αὐτῶν τὸ γλυκύτερόν της μειδιάμα, ἐνῶ ἡ Μιμῆ ἢ ὅποια ὠμοιάζε καταπληκτικῶς τοῦ ἀδελφοῦ της εἰς τὸν νοῦν, — χωρὶς φεῦ νὰ τοῦ ὁμοιάζῃ καὶ εἰς τὴν μορφήν — μὲ ὠραίαν καινουργῆ ἐνδυμασίαν, μ' ἐπιδεικτικούς τρόπους νεοπλούτου καὶ ἄχαριν εὐγένειαν, ἤρχιζε νὰ ἐξετάζῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιέργως τὴν Τζούλια. καὶ ἐφαινετο εἰς τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν της αὐξανομένη βραδέως μία λάμψις ζηλοτυπίας, ἴσως μία λάμψις μίσους, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένει ἡ καλλονή, ἡ χάρις, καὶ ἡ νεότης τῆς νύμφης της.

Καὶ ὅμως ἐφαινοντο ὅλοι ἀμέριμοι, καὶ εὐτυχεῖς, καὶ ἀγαπώμενοι, καὶ ἰδίως ἡ Μιμῆ καὶ ἡ μήτηρ της, ἐγέλων ἐκ καρδίας, καὶ ἐντελῶς προσηλωμένοι εἰς τὰς διηγήσεις τῆς Τζούλιας, ἐθαύμαζον, καὶ ἐπεκρότουν εἰς ὅ,τι ἐκείνη ἔλεγε, καὶ ἀκόμη περιέβαλλον καὶ αἱ δύο τὴν πλουσίαν νύμφην των, μὲ τὴν λεπτοτέραν στοργὴν καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἀφροσίωσιν.

— Αὐτὸ τὸ γλύκισμα τὸ ἕκκα μου μόνη μου δι' ἐσὲ παιδί μου τῆς ἔλεγεν ἡ πενθερά της.

— Φάγε Τζούλια μου, ἀπὸ αὐτὴν τὴν κομπόστα, εἶναι γλυκειὰ σὰν κ' ἐσένα, καὶ τὴν ἐρύλαττον ἐπίτηδες δι' ἐσὲ τῆς ἐπανελάμβανεν ἡ ἀνδραδέλφη της, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλην ἠγωνίζοντο ποῖα νὰ τῆς δείξῃ ἀγάπην, ἀφροσίωσιν, καλωσύνην.

Ἐκείνη τὰ ἐδέχετο ὅλα αὐτά, εὐγενῶς, ἀπαθῶς, καὶ βαθμηδὸν ἀδιαφόρως, σχεδὸν ψυχρῶς, διότι χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν. ἤρχιζε νὰ τὴν στενοχωρῇ τὸ γεροντικὸν πρόσωπον τῆς πενθερᾶς της καὶ ἡ ἀκανόνιστος μορφή τῆς ἀνδραδέλφης της, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἀπαξ μόνον ἐκπλαγείς δι' ὅλας αὐτὰς τὰς περιποιήσεις, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν.

— Σὰν καλὰ νομιζῶ θὰ τὰ πάῃ ἡ Τζούλια μὲ τὴ μητέρα καὶ τὴ Δημητροῦλα.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Δημητροῦλα — διότι δὲν εἶχε πολὺν καιρὸν ἡ Μιμῆ, ἥτις ἠλλάξεν ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον τὸ ὄνομά της — εἶχον ἀπομείνη πολὺ ἐνωρίς ὄρφανοί. Ἡ μητέρα των τοὺς εἶχεν ἀναθρέψῃ μὲ ὅλας τὰς στερησεις, πλὴν ὡς γυνὴ συνετὴ ἠλπίζεν εἰς τὸ μέλλον. Ἡ κόρη της πολὺ ταχέως ἀπεφοίτησε τοῦ Ἀρτακείου διπλωματοῦχος — δίπλωμα τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν οὐχὶ διὰ τῆς εὐφυίας της, ἀλλ' ὅπως συνήθως πέρνονται αὐτὰ τὰ διπλώματα, — καὶ εὐθὺς ἀμέσως κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν εὗρε θέσιν διδασκαλίσσης. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀνακούφισις τῆς μητρὸς της, καὶ ὁ ἀδελφός της διὰ τῶν μέσων ἐκείνων, ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀνέτως πλέον καὶ χωρὶς τοὺς διαρκεῖς

περισπασμούς, καὶ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου.

Τώρα πλέον μητέρα καὶ κόρη εἶχον ἐξαρτήσαι ὅλας τὰς ἐλπίδας εἰς τὴν μέλλουσαν προίκα τοῦ Παύλου.

Κάθε βράδυ οἱ δύο των, μέσα εἰς τὸ μικρὸ τους σπητάκι, ἀφοῦ ἡ Δημητροῦλα ἐδιώρθωνε μερικά τετράδια τῶν μαθητριῶν της, ἢ ἐμελέτα τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον θὰ παρῆιδε τὴν ἐπαύριον, ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων καὶ ἤρχιζον μίαν διαρκῆ φλυαρίαν ἐπαναλαμβάνουσαι πάντα τὰ ἴδια, πάντα τὰ αὐτὰ τρελλὰ ὄνειροπολήματα.

Ἄμα ἔπερνεν ὁ Παῦλος τὸ δίπλωμά του θὰ ἐζήτηι νὰ ὑπανδρευθῆ. Ἦτο νέος, καλοκαμωμένος, εὐφυῆς — ὡς ἐνόμιζον — καὶ δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ σκοπὸς των δὲ ἦτο νὰ εὕρῃ πρὸ πάντων μεγάλην προίκα. Εὐθὺς ἀμέσως ἡ Δημητροῦλα θὰ ἔπαυε τὰς παραδόσεις της, θὰ ἐνοικίαζεν ὠραῖον σπῆτι, θὰ εἶχεν ὑπηρετρίκας, τουαλέττας, θὰ ἔδιδεν ἐσπερίδας, καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Δημητροῦλα διὰ τὸν Παῦλον, θὰ τῆς τὸ ἀνταπέδιδεν ἤδη καὶ αὐτὸς, καὶ θὰ προσέφερον, ἓνα μέρος, — τὸ μεγαλύτερον — τῆς περιουσίας του, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀδελφὴν του.

Καὶ ὁ Παῦλος ὅταν τὰς ἤκουε πολλάκις ἐμειδία καὶ οὐδὲν ἀνούμενος, τὰς ἐνεθάρρουνεν εἰς τὰς μεγάλας ἐλπίδας των.

Καὶ ἕξαφνα μίαν ἡμέραν ὅλως ἀπροσδοκῆτως εἶδον πραγματοποιούμενα ὅλα ταῦτα. Ὁ Παῦλος καλοκαμωμένος ὡς ἦτο δὲν ἤργησε ν' ἀγαπηθῆ τρελλὰ ἀπὸ τὴν Τζούλια, πλουσίαν κόρην, ἣτις νομίσασα πλέον τὴν ζωὴν μαρτύριον ἄνευ αὐτοῦ, δὲν ἐδίστασε πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της νὰ τὸν νυμφευθῆ. Εὐθὺς ἔλαβεν εἰς χεῖρας μέρος τῆς προικὸς του καὶ ἀνεχώρησε ταξιδεύων μετὰ τῆς συζύγου του, ἀφοῦ πρῶτον ἐξετέλεσε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μητρός του καὶ τῆς Μιμῆς — ὅπως μετέβηκε τὸ ὄνομά της — τὰς ἐνεκατέστησε μέσα εἰς τὸ κομψὸν του σπῆτι, τοὺς ἔδωκεν ὑπηρετάς καὶ ἐσθῆτας, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς συζύγου του, καὶ ἠμπόδισε τὴν ἀδελφὴν του νὰ δίδῃ πλέον μαθήματα.

Ἡ Μιμῆ καὶ ἡ μήτηρ της εἶδον τοιοῦτοτρόπως ἐκπληρούμενα τὰ πρῶτα ὄνειρά των, καὶ τώρα πλέον δὲν ἔμενον ἄλλο τι παρὰ ἀπὸ τὴν προίκα τῆς νύμφης νὰ δοθῆ τοιαύτη καὶ εἰς τὴν Μιμῆ.

Ἀλλὰ τὴν ἀρμονίαν μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐπίστευεν ὁ Παῦλος, πλανηθεὶς ἐκ τῶν περιποιήσεων τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὅτι θὰ ἔζων ἡ μήτηρ του, ἡ Τζούλια, καὶ ἡ Μιμῆ, δὲν τὴν ἠσθάνθη ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σπῆτι του. Ὀλίγον βραδύτερον ἤρχισαν οἱ ἀκροβολισμοὶ τῶν πρώτων ἐρίδων μεταξὺ νύμφης, πενθερᾶς, καὶ ἀνδραδέλφης. Αἱ ἀφορμαὶ ὑπῆρχαν πάντοτε ἐλάχιστοι, τιποτένιοι, ἀλλὰ ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν ἤνοιγον ἓνα χάσμα μεταξὺ τῶν τεσσάρων αὐτῶν, χάσμα τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς ἐννόει τὸ βάθος.

Ἰδίως ἡ Μιμῆ ὑψωθεῖσα αἰφνιδίως διὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ ἀδελφοῦ της, κάμνουσα τὴν ὑπερήφανον, ἐπεμβαίνουσα εἰς ὅλα καὶ μιμουμένη κατὰ πόδας τὴ Τζούλια, προσπαθοῦσα νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της, μιμου-

μένη και αὐτὸν τὸν τόνον και τὸ ὕψος τῆς ὀμιλίας της, εἶχε καταντήση ὁ κακὸς δαίμων τοῦ σπητιοῦ των. Καί μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε, ἐὰν ἡ πενθερὰ ἐδίδε μίαν διαταγὴν εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ἐδίδε μίαν ἐναντίαν ἢ νύμφη της, ἐὰν εἰς τὸ τραπέζι ἐξέφερε μίαν ἰδέαν ἢ Τζούλια, ἦτον ἐτοίμη νὰ τὴν ἀντικρούση ἢ Μιμῆ, πρὸς τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἤρχετο συνεπίκουρος και ἡ μήτηρ της, νομίζουσα ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἠδύναντο νὰ τὴν ἐξουδετερώσουν και νὰ τῆς ρίψουν τὴ «μύτη», ὅπως ἔλεγον μεταξύ των αἱ δύο, διὰ τὴν ὑπερήφανον Τζούλια.

Καὶ ὁ Παῦλος ἀδιαφορῶν δι' ὅλα αὐτὰ — ἀφοῦ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ἐξησφαλισμένον — ἀδιαφορῶν διὰ τὸ ὑπόκωφον μίσος τὸ ὁποῖον ὑπέβωσκε μεταξύ αὐτῶν τῶν τριῶν γυναικῶν, ἐξ ἀφορμῶν ἐντελῶς μηδαμινῶν, ἐξηκολούθει ἀμέριμνος νὰ διέρχεται τὴν ζωὴν, και θέλων νὰ γλεντήση και διὰ τὰ ἔτη τὰ ὁποῖα ἔχασε μετὴν πενίαν του, ἔτρωγεν, ἔπινε και ἐξώδευεν ἀφειδῶς.

Μετὴν ἐνάρξιν τοῦ χειμῶνος, ἡ Τζούλια συνηθισμένη πάντα νὰ δέχεται εἰς τὸ σπήτι τοῦ πατέρα της, ἤνοιξε τὰ σαλόνια της και εἰς τὸ ἰδικόν της σπήτι, και τὸ ἑσπέρας ἐδέχετο ὀλίγους οἰκογενειακοὺς της φίλους, και γνωστοὺς τοῦ συζύγου της. Ἡ Μιμῆ και ἡ μήτηρ της ἐθεώρουν ἀπαραίτητον τὴν παρουσίαν των εἰς αὐτὰς τὰς ἑσπερίδας. Ἡ Μιμῆ ἰδίᾳ μετὰς τουαλέττας τὰς ὁποίας τῆς ἔκαμει ὁ ἀδελφὸς της, μετὰ ἀτλάζινα πουκαμισάκια, τῆς μεταξωταῖς φούσταις, και τὸ κεφάλι κατάφωρτο ἀπὸ χρυσῆς φουρκέτες, και παρμαίνες μετὰ ψευδαδάμαντας, παρευρίσκετο τακτικώτατα ἐκεῖ. Κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ εὐμορφη, πλὴν αἱ διαδόσεις τῆς μητρός της, ὅτι ὁ Παῦλος θὰ ἐπροϊκίζε μετὰ καλὴν προικὰ τὴν ἀδελφὴν του, ἤρκεσαν ὥστε νὰ περικυκλώσουν οἱ γαμβροὶ τὸ μεγάλο της στόμα και τὰ ὀλίγον γουρλωτά της μάτια. Ἐσύχναζον ἐκεῖ ἀξιωματικοί, ἰατροί, δικηγόροι. Πλὴν ἐξ ὄλων αὐτῶν ἕνας νέος, μιᾶς τραπέζης ὑπάλληλος, περισσότερον τὴν ἐτριγύρισε, και περισσότεραν ἀφοσίωσιν τῆς ἐδειξεν, ὥστε οἱ περιπαθεῖς στεναγμοὶ του τὴν συνεκίνησαν και ἀμέσως ἔσπευσε μετὰ τὸ αὐτὸ πάθος ν' ἀνταποκριθῆ και αὐτή.

Ἐνα βράδυ εἰς τὸ σαλόνι συνεζητοῦντο πολιτικὰ ζητήματα — εἰς τὰ ὁποῖα ἤρσκετο ἡ Τζούλια πολὺ — και ἡ Μιμῆ ἀποσυρθεῖσα εἰς μίαν γωνίαν εὗρε καιρὸν νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τὸν τραπέζιτην της, ὅπως τὸν ἐνόμιζεν.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ὀμιλήσω, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος; Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εἶπω παρὰ ὅτι σε ἀγαπῶ. . . . Σε ἀγαπῶ, ἐπανέλαβε, και ὁμως ἀλλοίμονον, πρέπει νὰ σε χωρισθῶ.

— Διατί; Διατί; Ἡρώτησε τρέμουσα ἡ Μιμῆ, ἐνῶ ἠνοιγετο ἡ ξηρὰ καρδιά της, και πρῶτην φοράν, μεθυστικὸν ὄνειρώδη κόσμον ἔβλεπε ζαλισμένη πρὸ αὐτῆς.

— Μιμῆ, ἐπανελάθεν ἐκεῖνος σοβαρῶς, ἀκουτέ μου. Σοῦ εἶπα ὅτι σε ἀγαπῶ, ἀλλὰ προτιμῶ μυριάκις νὰ σε χάσω παρὰ νὰ σε καταστήσω ἐγὼ δυστυχῆ.

— Δυστυχῆ; .....

— Ναί! Δὲν εἶμαι πλούσιος. Κ' ἐγὼ Μιμῆ ἤθελα θησαυροὺς χρυσίου νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας σου, ἤθελα στέμμα βασιλίσσης εἰ δυνατὸν νὰ βάλω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Ἦθελα καὶ τὰς πλέον τρελλὰς σου φαντασιοπληξίας νὰ ἐκπληρώσω καὶ τοὺς πλέον μυχίους σου πόθους νὰ πραγματοποιῶ. Ἄλλ' ἄλλοίμονον, ἐπναλαμβάνω, δὲν εἶμαι πλούσιος, καὶ προτιμῶ νὰ σὲ χάσω.

— Χρῆστό μου, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη, μὲ ἀληθῶς συγκεκινημένην τὴν καρδίαν της, δὲν θέλω θησαυροὺς πλούτου καὶ χλιδῆς, ἀφοῦ θὰ μοῦ ἀρκεῖ μόνη ἡ ἀγάπη σου. Ἄλλὰ μὴ λυπῆσαι καὶ τόσον. Ἐὰν ἐσὺ δὲν ἦσαι πλούσιος, δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ πτωχή. Ὁ ἀδελφός μου ἔχει ἀρκετὴν περιουσίαν, ὥστε νὰ προικίσῃ τὴν εὐεργετήσασαν αὐτὸν ἀδελφὴν του.

Πλὴν ὁ Χρῆστος, ὡσὰν νὰ μὴν ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς Μιμῆς, ἐπανελάθε μετ' ὀλίγον θερμότερα :

— Ἄλλὰ τί μὲ μέλλει, Μιμῆ, τί μὲ μέλλει διὰ τὸ χρῆμα; Οἱ θησαυροὶ τῆς καρδίας μου, τῆς ἀγάπης μου, θ' ἀναπληρώσουν τὸ πᾶν. Ἔχω τὸν μισθόν μου, τὸν ὅχι εὐκαταφρόνητον, μὲ αὐτὸν θὰ ζήσωμεν περιορισμένοι, ἀλλ' εὐτυχεῖς. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου ;

— Ναί, ἀπήντησε, καὶ τὸ ναὶ ἐξελθὼν δειλὸν καὶ τρομῶδες ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μιμῆς, ἐπεσφράγισε τὴν ἀνέλπιστον εὐτυχίαν της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Τζούλια ἐγερθεῖσα νὰ προσφέρῃ τὸ τσάι, ἔρριψεν ἓνα εἰρωνικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς τεταραγμένης Μιμῆς καὶ ἀδιάφορος παρῆλθεν, ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνδραδέλφην της.....

Ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ Χρῆστος, ἡ Μιμῆ ἔσπευσε ν' ἀποσυρθῆ καὶ αὐτὴ, φεύγουσα ὅμως ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν μητέρα της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐβιάζετο νὰ τῆς ἐμπιστευθῆ τὴν εὐτυχίαν της. Μετ' ὀλίγον ἡ μητέρα της τὴν εὔρεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἡ Μιμῆ μόλις τὴν εἶδεν ἔσπευσε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας της λέγουσα :

— Μητέρα μου, μητερίτσα μου, ἀκου τί θὰ σοῦ 'πῶ. Ὁ Χρῆστος μοῦ εἶπε πλέον καθαρὰ, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι θὰ μὲ ζητήσῃ αὔριο ἀπὸ τὸν Παῦλο. Εἶμαι εὐτυχής, ἀλλά.....

— Ἄλλὰ τί Δημητροῦλά μου; .....

— Μὰ δὲ θὰ τὸ ξεχάσης πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα; Εἶπεν ἡ Μιμῆ μὲ πείσμα θυμωθεῖσα.

— Ἄ! Ναί Μιμῆ μου, ἔχεις δίκαιο· ἡ συνήθεια βλέπεις. Ἄλλὰ λέγε τώρα τί τρέχει ;

— Ὁ Χρῆστος μητέρα δὲν εἶναι πλούσιος. Ἐκεῖνος ἀδιαφορεῖ, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Παῦλος ἔχει τόσῃν περιουσίαν....

— Θὰ σὲ προικίσῃ. Αὐτὸ Μιμῆ μου δὲν θέλει ἐρώτημα. Αὔριο τὸ πρῶν θὰ τοῦ 'μιλήσω, διὰ νὰ ξεύρωμεν καὶ ὠρισμένως τί προῖκα θὰ σοῦ δώσῃ.

— Μὰ ἡ Τζούλια μητέρα ;

— Αὐτὴ; Καὶ δὲ μοῦ λές; Ποιὸς θὰ τὴν ἐρωτήσῃ ;

- Εἶναι χρήματά της ὅμως καὶ εἰμπορεῖ.....
- Ἐννοιά σου καὶ ὁ Παῦλος δὲ θὰ τῆς δώσῃ λογαριασμό. Ὅταν θὰ τὴ μάθῃ φαντάζομαι τί θηρίον θὰ γείνη. Ἄλλ' αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο, ἢ νὰ σοῦ πῶ περισσότερο αὐτὸ μᾶς εἶναι εὐχάριστο, διότι ὅσο περισσότερο στενοχωρηθῆ ἐκείνη, τόση χαρὰ θὰ πάρω ἐγώ.
- Ἐὰν ἐβλεπες μητέρα μὲ τί βλέμμα μ' ἐκύτταζεν ἀπόψε τὴν ὥρα ποῦ ἐμιλοῦσαμε μὲ τὸ Χρῆστο, θὰ ἔφοριττες. Εἶναι πολὺ φθονερὴ γυναίκα.
- Ναὶ παιδί μου, πολὺ φθονερή, καὶ ζηλιάρα· ζηλεύει γιατί ν' ἀγαπηθῆ καὶ ἄλλη, ζηλεύει, μὰ ἦταν τυχερὴ καὶ ἡῶρε τὸν Παῦλο μου...
- Ἀλήθεια δὲν ξεύρω καὶ ποιὸς θὰ τὴν ἔπερνε...
- Ἐ! Αὐταῖς παιδί μου εἶναι τυχεραῖς καὶ πέρνουν τοὺς ἀγγέλους...

Ὅταν ἡ Μιμὴ ἔμεινε μόνη μ' ἓνα αἰσθημὰ δειλίας ἐπλησίασεν εἰς τὸν μικρὸν καθρέπτην της. Ἦθελε νὰ ἰδῆ τί τῆς εὔρε τέλος ὁ Χρῆστος καὶ τὴν ἠγάπησε, καὶ ἔφοβεῖτο τὴν ἀπογοήτευσιν, ἥτις ἐπηκολούθει πάντοτε πᾶσαν πρὸ τοῦ καθρέπτου δοκιμὴν. Ἄλλ' ὡς νὰ ἠθέλησε μίᾳ δύνاميς ἀνωτέρα, νὰ αἰσθανθῆ διὰ μιᾶς ὅλην τὴν εὐτυχίαν, θεωροῦσα προσεκτικῶς εἰς τὸν καθρέπτην της διὰ πρῶτην φοράν, εὔρεν ἑαυτὴν ὠραιάν. Τῆς ἐφάνησαν λάμποντες οἱ ὀφθαλμοὶ της, τῆς ἐφάνησαν ἐρυθρὰ τὰ χεῖλη της, τῆς ἐφάνη ῥόδινον τὸ πρόσωπόν της. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς θερμῆς κλίνης της μὲ τὰ μετᾶξίνα παραπετάσματα, δὲν ἤργησε νὰ κοιμηθῆ καὶ πρῶτην φοράν ἐπὶ ζωῆς της ὁ ὕπνος τῆς ἐφάνη γλυκύς, ἀφοῦ καὶ μέσω αὐτοῦ ἠσθάνετο τὴν χαρὰν ὅτι ἠγαπηθῆ, τὴν συναίσθησιν ὅτι ἦτο ὠραία, καὶ τὸν θρίαμβον ὅτι ἐκδικεῖται τὴν νύμφην της.

Τὸ πρῶτὴ ἡ μητέρα της — ἡ Μιμὴ ἀργοῦσε πάντα νὰ σηκωθῆ — εἰς μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς τραπεζαρίας ἡ Τζούλια, ἐπλησίασε τὸν υἱὸν της λέγουσα.

- Παῦλε μου, ξεύρεις τὸν Χρῆστον, αὐτὸν τὸν καλὸν νέον μὲ τὴν μεγάλην θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν;
- Ναί, τὸν ξεύρω πολὺ καλά.
- Ἐ! Αὐτὸς παιδί μου, ζητεῖ τὴν Μιμὴ μας.
- Ἄς τὴν πάρῃ. . . .
- Ναί; Ἄλλὰ ξεύρεις, ἡ φιλοτιμία μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὴν δώσωμεν χωρὶς προῖκα. Ἐσὺ εἶσαι πλούσιος, πρέπει παιδί μου νὰ προικίσῃς γενναίως τὴν ἀδελφὴν σου.
- Ὡστε τὴν προῖκα της θέλει αὐτὸς ὁ κύριος.
- Ὅχι, παιδί μου, ὄχι τὴν ἀγαπᾷ.
- Καλὲ δὲ βαρυνέσαι. Ὅτι ἠμπορέσω θὰ τοῦ δώσω. Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις, ὅλοι ὁμοιάζομεν. Μήπως ἐγὼ ἐπῆρα ἀπὸ ἄλλο τι τὴ γυναίκα μου; Τὸν παρὰ της καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀγάπαις, κολοκῦθια.....
- ... Αἰφνης διεκόπη. Τὸ συνεχόμενον πρὸς τὸ γραφεῖον τῆς συζύγου του παραπέτασμα εἶχε βιαίως ἀνεγερθῆ, καὶ ἡ Τζούλια ὠχρὰ ἀλλ' ἀξιοπρεπῆς

ίστατο πρὸ αὐτοῦ. Ἐπὶ στιγμήν τὸν ἐκύτταξε σιγῶσα μὲ βλέμμα ὑψί-
στης περιφρονήσεως καὶ τέλος εἶπε:

— Σὲ συγχαίρω θερμῶς διὰ τὴν εὐλιχρίνειάν σου.

Ὁ Παῦλος ἀπέμεινεν ἐκπληκτος, ἐνῶ ἡ μήτηρ του χαιρεκάκως μει-
διῶσα ἐθεώρει τὴν νύμφην της.

— Μ' ἐπῆρες λοιπὸν διὰ τὴν προικὰ μου; Ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνη.
Διὰ τὴν προικὰ μου. Ἔτσι ἔ!... Διὰ νὰ ἔχῃ, νὰ σπαταλᾷ ὁ κύριος,
νὰ διατηρῇ ἀδελφὴν καὶ μητέρα καὶ νὰ προικίσῃ πλουσιοπαρόχως.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀδελφικὸν του χρέος, τῆς ἀπήντησεν ἡ μητέρα του.

— Τὰ ἀδελφικὰ χρέη ἐκπληροῦνται ὄχι ἀπὸ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα
ἀνήκουν εἰς ἄλλους, εἶπε βιαίως ἡ Τζούλια.

— Ἡ περιουσία μου μοῦ ἀνήκει πλέον, εἶπε κάτωχρος ὁ Παῦλος,
μὴ γνωρίζων, ἐὰν πρέπη νὰ ὀμιλήσῃ μὲ ὀργὴν ἢ μὲ γλυκύτητα.

— Καὶ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς κανένα λογαριασμὸν συνεπλήρωσεν ἡ
μητέρα του, ἐνῶ βαθμηδὸν ἠύξανεν ἡ χαρὰ τοῦ θριάμβου της.

Θὰ δώσῃ, θὰ δώσῃ κυρία εἰς τὸν πατέρα μου, τοῦ ὁποίου ἕως
σήμερον δὲν ἤκουσα τὰς συμβουλὰς, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἰκέτις μετ' οὐ
πολὺ θὰ καταφύγω. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐξηκολούθησε στραφεῖσα τώρα
πλέον πρὸς τὸν σύζυγόν της, γνωρίζω τὸ ποιόν σου. Εἶσαι ἀνίκανος διὰ
τὸ παραμικρόν, εἶσαι ἀνίκανος νὰ σκεφθῆς, νὰ ἐργασθῆς, νὰ δημιουρ-
γήσῃς. Ἡ ἀγάπη μου ἐδόθη εἰς ἀνάξιον ἄνθρωπον, καὶ εἶμαι εὐτυχής,
διότι κατώρθωσα νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Τὸ εἶπες πρὸ
ὀλίγου. Δὲν μὲ ἠγάπησες ποτέ. Σοῦ τὸ λέγω καὶ ἐγώ, οὐδέποτε σὲ ἠγά-
πησα. Ὁ ἔρωσ μου, ἦτον ἰδιοτροπία, ἦτο πείσμα, ἀπὸ σήμερον πλέον
εἶμαι ἐλευθέρα καὶ φεύγω τὴν μισητὴν παρουσίαν σου, τῆς ἀδελφῆς σου,
καὶ τῆς μητέρας σου.

Καὶ μὲ ὑπερήφανον βάδισμα ἐξῆλθεν ἀποφασιστικὴ τοῦ δωματίου,
ἀνῆλθεν εἰς ἓνα ἀμάξι καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν πατέρα της.

Ἐκπληκτοί, ἄφρωνοι ὁ Παῦλος καὶ ἡ μητέρα του, θεωροῦντες ὡς
ζαλισμένοι ἀλλήλους, οὐδὲ κἂν προσεπάθησαν νὰ τὴν κρατήσουν.

Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Μιμὴ ἐπανήρχιζε τὰ μαθήματά της καὶ κα-
τόκησε καὶ πάλιν ἡ μητέρα της καὶ αὐτὴ εἰς τὸ πρῶτο μικρὸ τουσπῆτι.
Τὰ ὄνειρά των ἐπὶ τοῦ καλοκαμωμένου Παύλου ἦσαν τώρα πλέον πολὺ,
πολὺ δειλὰ, αἱ ἐλπίδες των πολὺ μετρημέναι. Ἡ Μιμὴ, συγγνή, δύσπι-
στος, μελαγχολικὴ, μὲ δύο ἀκοίμητα μίσση εἰς τὴν καρδίαν της, τὸ ἔν
πρὸς τὸν Χρῆστον καὶ τὸ ἕτερον πρὸς τὴν Τζούλια, δίδει μαθήματα,
ἀναπτύσσει τρυφερὰς καρδίας, τοὺς διαπλάττει τὴν ψυχὴν, καὶ τοὺς δι-
δάσκει τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Αἱ μικραὶ
μαθήτριά της δὲν τὴν ἀγαποῦν, καὶ κάποτε, κάποτε ἐκπληκτοὶ τὴν
ἀκούουν νὰ ψιθυρίζῃ καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς ὥρας τῶν παραδόσεών της:

— Ἄχ! Θεέ μου, τί τέρατα ποῦ εἶναι οἱ ἄνδρες!

(Ἀθήναι, Ἰούλιος 1900)

EYGENIA ZOGRAFOY

